

[Aksel Larsen.]

overvejelserne? Det skal de åbenbart ikke efter Hans Pinstrup's mening. I hvert fald udtalte han i lørdags, den 11. juli, til Berlingske Aftenavis — jeg beder om tilladelse til et citat —:

„Vort forhold til de seks' fællesmarked, der er aftager af hovedparten af vore landbrugsprodukter som kød, ost, æg og fjerkræ, må forudses at byde på mange vanskeligheder, hvis regeringen gennemtvinger sin beslutning.“

Hr. Pinstrup har dog sikkert i det mindste hørt rygter om, at Danmarks landbrugs-eksport til England er større, end den er til Tyskland, og at vi bl. a. eksporterer smør og bacon, men smørs og bacons eksistens fortier han simpelt hen. Af kød, ost, æg og fjerkræ eksporterede Danmark i 1958 til de seks for i alt 1 160 000 000 kr. Det er meget. Men alene af bacon eksporterede Danmark samme år til ét land, nemlig England, for 1 064 000 000 kr. og af smør for 435 mill. kr. Vil man ruinere det danske landbrug, skal man negligere markedet i England og føre en handelspolitik, der lægger hindringer i vejen for eller ikke interesserer sig for bacon og smør. Så skader man samtidig Danmark i al almindelighed. Jeg tror imidlertid ikke, flertallet af danske landmænd ønsker nogen af delene.

Landbrugsrådet forudser betydelige omkostningsfordyrelser ved tilslutning til de ydre syv med den nødvendige revision af vor toldtarif i opadgående retning. Her vil jeg vente med at tage hatten af, til jeg ser manden. Men hvorfor lader Landbrugsrådet, som om det ikke ved, at de seks skal omgives af en meget høj ydre toldmur, som i givet fald ville blive påtvunget Danmark, og som dels måtte virke uhyre negativt på vore eksportmuligheder til europæiske og oversøiske lande, dels medføre omkostningsfordyrelser af en ganske anden størrelsesorden end dem, Landbrugsrådet foruddiskonterer ved tanken om de ydre syv?

Landbrugsrådet stiller krav. Det vil have forhåndsdækning for de tab, det påstår der er mulighed for at dansk landbrug engang i fremtiden kan komme ud for ved tilslutning til de ydre syv. Jeg tør ikke tænke på, hvilket ramaskrig Landbrugsrådet og lige-sindede — jeg havde nær sagt ildesindede — ville opløfte, hvis arbejderne over for ud-

sigten til eventuelt kommende arbejdsløshed stillede krav om kontanter, om forhåndsdækning; men jeg ved, at efter alt foreliggende er landbruget det eneste erhverv, der allerede ved de af regeringen førte forhandlinger både har fået sandsynlighed for opretholdelse eller forøgelse af sin afsætning og tilsagn om kontanter i form af højere priser. Burde Landbrugsrådet så ikke gå lidt mere stille med dørene?

Så kræver Landbrugsrådet statsforanstaltninger til støtte for landbrugseksporten. Er de kvantitative og kontante indrømmelser, regeringen har opnået bl. a. fra England og Sverige, mon ikke en form for statsforanstaltning? Gælder noget lignende ikke statsgarantien for en kredit på 100 mill. kr. til Landbrugets Afsætningsråd, som blev vedtaget i fjor? Jeg ved så ganske vist ikke, om den er blevet udnyttet i særlig grad. Måske og sandsynligvis kan der gøres mere. Hvem er for øvrigt nærmere til at komme med konkrete forslag end landbrugets egne organisationer? Men Landbrugsrådets krav er formuleret, som om ingenting var gjort.

Landbrugsrådet kræver lovhjælp for, at den højtærede landbrugsminister får bemyndigelse til at koncentrere landbrugseksporten helst alene under Landbrugets Eksportudvalg. Det krav kan folketetinget simpelt hen ikke opfylde, for en sådan lovhjælp eksisterer allerede. Den kan altså ikke skabes.

Endelig — og dermed skal jeg slippe Landbrugsrådets henvendelse — kræves lovforanstaltninger, der sikrer landbruget højere priser på hjemmemarkedet. Det er højst besynderligt. Da regeringen gennemførte loven om mindstepriser på hjemmemarkedet for mælk og mælkeprodukter, var de politiske partier, Landbrugsrådet må antages at være særlig forlovet med, absolut ikke hjemme på markedet. De svarede „stemmer ikke“ med den motivering, at den slags skulle ikke ordnes ved lov, for det var noget, landbruget burde ordne selv. Og Landbrugsrådets præsident, hr. Pinstrup, erklærede så sent som den 19. juni, at spørgsmålet om priserne på hjemmemarkedet var noget, landbruget burde ordne gennem „egne tilrettelæggelser“. Bevares, det er om-trent 4 uger siden hr. Pinstrup fremsatte denne udtalelse, og også Landbrugsrådets præsident har lov til at skifte mening, men